

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **N. V. L.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 963/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. MV-54891-4/OAM-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2020, č. j. 19 A 2/2020 - 16,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl o zamítnutí odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 6. 2. 2020, č. j. CPR-41583-23/ČJ-2019-931200-SV, kterým bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění na dobu 1 roku, stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění a zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten rozsudkem ze dne 17. 7. 2020, č. j. 19 A 2/2020 - 16, žalobu zamítl. Vyšel ze skutečnosti, že žalobce na území České republiky pobýval od 9. 11. 2019 do 11. 11. 2019 bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce tuto skutečnost nevyvracel ani nerozporoval. Námitkám žalobce o možnosti uložit namísto správního vyhoštění mírnější opatření spočívající v povinnosti cizince opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, o nepřiměřenosti uložené doby vyhoštění a dopadu tohoto opatření do soukromého a rodinného života žalobce, městský soud nepřisvědčil.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku městského soudu včas podanou kasační stížností.

[4] Stěžovatel současně navrhl, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V návrhu tvrdil, že právní následky napadeného rozhodnutí by pro něj znamenaly zásadní

újmu násobenou znemožněním účasti stěžovatele na soudním řízení. Jiným osobám dle stěžovatele nemůže vzniknout prakticky žádná újma. Přiznáním odkladného účinku bude zachováno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, jehož součástí je možnost vystupovat v řízení osobně a být v kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu pokyny.

[5] Žalovaný vyslovil nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku a dospěl k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou splněny.

[7] Soud předně zdůrazňuje, že institut odkladného účinku se primárně vztahuje k žalobě jako prostředku ochrany veřejných subjektivních práv. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Z uvedeného důvodu by měl být odkladný účinek vůči pravomocnému rozhodnutí přiznáván pouze v ojedinělých případech, pro něž zákonodárce užil slova o „*nepoměrně větší újmě*“. Jedná se o případy, v nichž nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se totiž prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[8] Kasační stížnost v nynější věci nemá ze zákona odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58). Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně.

[9] Pro posouzení, zda jsou splněny výše uvedené předpoklady, je třeba, aby stěžovatel dostatečně určitě tvrdil, jakou újmu pro něj právní následky rozhodnutí znamenají, ale též z jakých konkrétních okolností to dovozuje. Je také povinen prokázat, že újma vzniklá na jeho straně je nepoměrně větší, než újma, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Ohledně naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku nese stěžovatel břemeno tvrzení a také břemeno důkazní. Obecně vyjádřený zájem stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez přistoupení dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38).

[10] Stěžovatel shora uvedeným povinností v posuzované věci nedostál. V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti toliko obecně tvrdil hrozbu „zásadní újmy“. Tuto újmu stěžovatel spatřoval výlučně ve znemožnění osobní účasti v soudním řízení a tudíž porušení jeho práva na spravedlivý proces. V tomto případě se však jedná o ryze obecné tvrzení, na jehož základě, bez přistoupení dalších konkrétních skutečností,

pokračování

nelze s ohledem na závěry vyplývající z citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

[11] V posuzované věci není z tvrzení obsažených ve stěžovatelově návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zřejmé, v čem, kromě obecně tvrzeného zásahu do práva na spravedlivý proces, dále spatřuje nepoměrně větší újmu v případě výkonu rozhodnutí či jiných jeho právních následků, příp. na základě jakých dalších skutečností se domnívá, že v jeho případě jsou podmínky pro přiznání odkladného účinku splněny. Stěžovatel individuální skutečnosti rozhodné pro přiznání odkladného účinku dostatečně konkrétně netvrdil ani neprokázal. Nejvyšší správní soud tak neshledal naplnění již druhého z výše vymezených předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Neposuzoval tudíž naplnění předpokladu třetího (viz odstavec [8]); bylo to bezpředmětné.

[12] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek. Tím však soud nikterak nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu